

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. s pta.
 A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
 Un any..... 2'60 »
 Per dotzenes..... 0'45 »
 Núm. s atrassats des 2.ª tom... 0'06 »
 Id. id. des 1.ª tom... 0'07 »

SONARÁ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
 SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca. 3 mesos.... 0'85
 1 any..... 3'25
 Dins España... 3 mesos.... 1'00
 1 any..... 3'50
 A Ultramar y s'Estrangé... 3 mesos.... 1'50
 1 any..... 5'00

ES CÉGO DE BELLVER.

TRADICIÓ MALLORQUINA.

(TRADUÏT DES CASTELLÁ.)

I.

En Guillem de Fontanill, Governadó des castell de Bellver, era un d'ets homos més felisos del mon. Gosava de sa més gran confiança des séu señó es Còmpte Berenguer de Barcelona, que n aquell temps era es soberano de ses Balears, (*) y además d'aquesta confiança era casat amb Dòna Bèrta de Moncada, sa dòna més guapa qu' es coneixia à dins ses terres de son señó es Còmpte. En axò afegiuhi llavò sa pau que reynava à Mallorca, que li permetia entregarsè à sa séua passió favorita qu'era es cassá, ¿quí no sería felís en el mon?

Es séus falcons, qu'era amb lo que cassava En Guillem, eran envidiats p'es mateix Còmpte; entre ells n' hi havia un que li deyan *En pelegrí*, que 'l havia surat sa señora, y agrahit à sa qui devia la vida, sempre estava per dins sa séua cambra, y en está tots sòls se posava demunt sa séua espatla acariciantla amb ses més gracioses moxonies.

Na Bèrta feya algun temps que no acompanyava à son marit en ses séues cassades, lo qual el contrariava molt, perqu' además de veurersè privat de tan bella companera, s' hi veyà també d' *En pelegrí*, perqu' éll no anava à cassá sens qu' hey anás sa séua señora; però en camvi tenia un gust que no havia tengut encara, apesá de desitjarlo molt: sa séua dòna li havia fèt à sèbre que prest tendria successió.

(*) S' autor d' aquesta leyenda, qu' es tota de pura invenció en es nòstro veure, ha comès un anacronisme històric suposant qu' En Berenguer, Còmpte de Barcelona, era soberano de Mallorca en temps que ja estava construït es Castell de Bellver y La Seu; essent axí que si al cas reyná dins elles fonch à principis des sigle XII y aquests edificis no foren construïts fins à la fi des XIII.

II.

Un decapvespre En Guillem projectá una cassada lluñy, y sa séua dòna quant s'en anava, el despedia d' una finestra amb so mocadó en sa mà. Es castellá de Bellver pensava cassá, à un punt pròp de la ma, anomenat sa ribera des marjals, ahont hey havia molta cassá; però estant molt lluñy des castell, variá de pensament, perque s' ennigulá y va tení pò de que plogués. Baratant, ydò, de camí, se va alluñá de la mà y s'en va aná pròp de Ciutat ahont hey havia més cases, à fi de tení refugi si plovia.

En Guillem havia amollat es séus falcons, encara qu' inútilment, perque no se veyà un aucell al ayre; pensava torná ja à n' es castell quant vé un punt al ayre que volava amb lleujeresa amb direcció à Ciutat. Li abordá es séu falcó y amb un instant aquell devallá amb una paloma blanca que tenia una bossa blava fermada à n' es còll, amb una veta des mateix coló; obrí En Guillem sa bossa, y à dins ella hey trobá un plegamí molt petit, amb lletres que casi no es veyan; y éll que sabia lletgí un poch, cosa rara en aquell temps, va lletgí lo siguent:

«Teobaldo méu: En aquest moment »surt des castell En Guillem per cassá »à sa ribera des marjals. Aprofita s'ocasió; demá serèm felisos encara que per »pòques hores, perqu' En Guillem demá »va à Barcelona, cridat p' es Còmpte. »Hora-baixa, pòst es sòl, t' esper; ja saps »lo qu' has de fé.»

«Teobaldo méu: ma vida es insuportable; mon còs está presoner entr' aquestes solitaries murades, y s'ánima méua »vòla à tú.»

«Avina Teobaldo; per cada instant que »pas fins que te veja, rèb una besada de »ma boca, y un batut de mon còr.

«No bé En Guillem s'embarqui demá, »t' enviaré una segona paloma. Tracta »bé es méus blancs pájes; felisos ells »que te veuran ántes que jò.»

—; Infames! (va di En Guillem à mitja veu.)
 Y partí cap al castell.

III.

Durant sa cassa de sa paloma, el Cèl s' havia acabat d' omplí de niguls, gotes gròsses comensáren à caure demunt es cassadós acompanyades de llamps y trons. Es cavallé acabá de lletgí, aficá es plegamí dins sa butxaca, y fent señes à n' es criats de què s' arrambássen los parlá d' aquest mòdo:

—Escoltau; y ficsauvós en ses méues paraules, perqu' es questió de vida ó mòrt. Per una felís casualitat, he descubèrt que se tracta de vendré à n' es francesos de Narbona es castell del *Salto del Rodan*, obrintlós es Pirinèu. Amb axò vos dich bastant. Ningú de vosaltres, ... escoltau bé: ningú de vosaltres parlará ni à sa mare, ni à sa dòna, ni à n' es séu confés, ni à ningú, amb una paràula, de sa paloma qu' he cassat avuy. Si qualcú de vosaltres no heu compleix, morireu tots à la forca, y ses vòstres families serán enjegades de ses terres del Còmpte nòstro señó, (q. D. g.) Ara, en marxa.

Els cassadós, estorats, seguiren à son señó, el qual, à pesá de que plovia à torrents, se dirigia à n' es castell fent estrañes volteres.

Es falcons, molt diferents des cassadós que tenian pò des còll si murmulavan, volatetjavan dins ses séues gábies y feyan crits llastimosos.

Però quant En Guillem va sentí es toch d' oració, s' encaminá tot dret al castell. Es pònt ja estava alsat y quant es soldat de guarda vé sa comitiva que se dirigia cap à éll fé seña de que tirassen es pònt, però En Guillem va maná lo contrari.

Es castellá va cridá es majó des séus soldats y li va dí qu' avisás à sa séua dòna que sortís à sa finestra.

Moments després na Bèrta trèya es cap per una finestra des primé pis.

—Guillem; ¿que fas aquí defóra? ¿còm no entras?

—Anit dormiré à sa torre. A n' es téu costat, hermosa Bèrta, no se pòt més que pensá amb tú, y jó avuy n' he de fé molta feyna à n' es plans que tench que presentá à mon señó el Còmpte.

—Ah, señor, ¿y me deixes viuda tenguentè tan pròp?

—No hey ha altre remey. (Ja tendrás demá qui t' aconsòl. Si pas un quart devòra ella la mat.)

Sa torre de s' Homenatge des castell de Bellver, tots la conexèm. Está separada des castell p' es fòsso, però hey está unida per un pònt de fusta. En Guillem entrá à sa torre acompanyat de sos criats.

IV.

Es dia siguent el Cèl se presentá nèt de niguls, es sòl hermós y la mar en calma encara que bufás s' embat. Entre les nòu y les deù des dematí, una galèra de deù rems per banda, que duya issat es pendó condal, se posá al payro, devant es castell.

En Guillem de Fontanill, hey va aná amb una llanxa y na Bèrta de Moncada, d' una finestra des castell, el despedía amb so mocadó, fins que 'l va pèrdre de vista.

Sa galèra s' alluñá bordetjant, y na Bèrta còm no la va veure més, va fé, còm aquell que diu, un alè.

Es decapvespre d' aquest mateix dia, mitja hora antes d' alsarsè es pònt des castell, arribá allá un marxando que parexia estava molt cansat.

Sa señora, per casualitat, goytava à una finestra de devòra sa pòrta de sa fortaleza.

—Nòble señora, (va dí es venedó,) vench de devòra Valldemosa. ¿Me voldriau da hospitalitat per anit? Per ventura agradarán à voce-mercè algunes d' aquestes tèles que duch.

Sa señora doná ordre de que 'l deixassen passá. Un quart després es pònt ja estava alt.

Es que tornavan de fé feyna p' es caminòys apròp de la má, se preguntavan amb molta d' inquietut, que feya una galèra catalana fondetjada dins Calamajó; tenguent pò de que fòs per impedí un desembarch de pirates.

Ja entrada sa nit y devés les deù, un homo d' elevada estatura se dirigía à n' es castell de Bellver, anava tapat encara que fés molta caló, amb una capa amb caputxa. Quant va essè à Bellver per sa part contrari à la ma ahont es fòsso es més estret se returá, y s' alsá sa caputxa, per essè conegut.

Era En Guillem de Fontanill.

S' obrí una finestra qu' à n' aquella part hey havia à nivell de terra, y un soldat faèl tregué un tauló llarch, y el posá de cap à cap de fòsso. En Guillem passá per éll en pas segú y entrá dins es castell. Minuts després quedá aquella part des castell igual qu' antes.

Are entrèm à n' es castell juntament amb En Guillem.

Després d' atravesá una partida de corredós estrets y tòrts, pujá un' escala y se trobá à n' es pís principal. Atravesá una pessa plèna de sellas, brilles,

llanses, espases, corasses, cascós, armetjos de cassá y de pescá, sortí de aquesta y entrá dins es menjadó principal. A l' esquèrra hey havia una pòrta qu' En Guillem obrí amb una clau que duya, y entrá dins un corredó curt, il·luminat solament per sa claró que sortía per devall una pòrta qu' à s' enfront se veyá.

Amb gran sorpresa vé En Guillem que sòls estava empèsa.

Abans d' entrá s' assegurá de qu' un puñal que duya corria bé dins sa daga, y quant va está segú empengué sa pòrta y entrá dins una gran sala ahont hey havia un llit molt hermós. Era es llit de nòsses des castellans de Bellver. S' alcova estava separada de sa sala per unes cortines. Es dormitòri estava à les fosques, sòls hey entrava un poch de llum per entre ses cortines; En Guillem paupá es llit amb una ma per veure si hey havia qualcú y s' altre la tenia à n' es mànech des puñal, però es llit estava buyt. Es castellá llavò separá una cortina de s' altre y mirá... A s' enfront s' hi veyá una finestra ubèrta, per la qual entrava sa claró de sa lluna, per demunt es brandolat s' hi veyan dos caps de persona, un devòra s' altre, tan acostats qu' es cabeys se tocavan.

Se sentía aquest *xep-à-xep* que fan ets enamorats.

D' en tant en tant se sentía *En pelegri* qu' estava condormit demunt es séu botadó.

En Guillem caminá algunes passes sens essè sentit, després s' aturá...

Na Bèrta y un bell mosso de negra y llarga cabeyera, apoyats à n' es brandolat de sa finestra, miravan à defòra.

Es panorama que se presentava à sa vista d' ets enamorats era grandió.

Ni un alè d' oratge se sentía, à l' esquèrra se veyá la ciutat de Palma que par que dormís gordada per una partida de gegants en forma d' iglesies manats tots per un més gròs y hermós anomenat la Catedral.

A s' enfront se veyá passá pausadament una barca pescadora que vogava per dins un *lago* de plata, tal pareixia s' aygo de la ma, pegantli sa lluna d' en plè en plè.

Sa castellana y es séu company admiravan sa bellesa de sa naturalesa; éll señalava amb sa ma el Cèl, ella tenia es bras enrevoltat p' es còs d' En Teobaldo.

En Guillem avansá; tregué es puñal; però, mudant de pensament, el torná enfoná; s' acostá depressa à n' els enamorats, y sens qu' es poguessen girá, los agafá un en cada bras y los tirá pe sa finestra à n' es fòsso.

Se sentí un crit.... llavò es rendu de caure un còs en terra.

Soná sa veu d' alèrta p' es centinèl·la de més apròp, repetida per altres de més lluný. En Guillem de Fontanill s' acostá à sa finestra mirant abaix, però sa fosca l' impedí veure res.

Se girá cap à dins sa cambra y succehí una còsa horrible; En Guillem vé un bulto negre devant ets uys y senti un mal tan gròs à n' es dret qu' à pesar de sa séua valentía va caure en terra, sense sentits, donant un gran crit.

Acudiren soldats amb atxes y trobaren es señó que comensava à torná en sí. Tenia s' uy dret buyt, y s' esquèrra ben mal parat. Devòra éll hey havia plomes negres qu' els criats conegueren qu' eran d' *En pelegri*, es falcó de Dòna Bèrta de Moncada. *En pelegri* no 'l tornaren veure pús.

V.

Sa catástrofe de Bellver se va sèbre totduna, per tot es condat y ses illes. L' endemá va arribá un germá d' En Guillem, per governá es castell. En Guillem estava cègo del tot.

En es fòsso se trobaren es cadávres d' En Teobaldo de Gantelme y de Dòna Bèrta de Moncada.

En Guillem va viure dos anys entre la vida y la mòrt, sense sortí casi des castell. Qualque bòn dia, axí mateix, el veyan fé una volteta, apoyat à n' es bras d' un vey y lleal servidó. Va essè conegut desd' aquell dia, per totes ses Balears, p' es nòm d' *Es Cègo de Belloer*.

TIENET.

CARTA

TROBADA BAIX D' UN CONFESSIARI, DIRIGIDA À SA PENITENT QU' ACABAVA DE CONFESSARSE.

*Infèrn à tres de Febré
D' una eternitat qui vé:*

Germana méua: Sabrás
Que dins un gran fòch m' abrás;
Jò estava tot lo sant dia
Murmurant es méu veynat,
Quant de ca-méua s' estat,
Que ningú 'l sabés volía:
Criticava el qui passava,
Matrimònis componía,
Es veynat rábia en tenia
Perque jò amb éli me posava.
Jò rendus à casa estèrna
Hey movia sens motiu:
Y ara el dimòni me diu
«Mòu rendu, mitja llantèrna.»
Jò à ca-méua no aclaría
Tenguent sempre qu' aclarhí,
Y molt de conta tenia
A tothòm, ménos á mí.
Dins sa missa jò xarrava
Des qui tenia devant;
Sa conducta destapava
Sa familia murmurant.
No tenia altre que fé
Que 'l prohisme murmurá;
¡Ay, Lletrudis! guardet bé
De ton veynat malfamá.
Es xarrá demés, à mí
Me còsta está dins un fòch;
Si jò 'm vés à n' es téu llòch
Sa boca em feya cosí.

Ara aquí dins call, y bé,
Lo que demés conversava:
«Aquesta es qui murmurava»
Diu el dimòni que 'm té.
«Aquesta es qu'amb sos veynats
Tenia conta,» me diu;
«Crema aquí com un caliu
No els hagueses malfamats.»
Per lo tant, germana méua,
Alèrta á n'es murmurá;
Ni en casa estèrna posá
Rendus. Arretgla ca-téua.
Demunt una tova dura
Y amb un trosset de carbó,
Apesar de fer foscó
T'escrich sa méua amargura.
Amb un dimòni he fét bò
Y amb so porté de la casa
M'ha costat un' òlla d'ò,...
Ley darás; que sia rasa.
Adios, ydò, germana méua,
No te cuydes d'es veynats,
Tampòch d'ets enamorats,
De ningú; sèu à ca-téua.

TINET.

XEREMIADES.

Rebèrem una invitació molt atenta des Directó y Professors des Col·lègi de Santa Teresa des Pònt d'Inca per assistí à presenciá els ecsercisis d'oposició d'ets alumnos de 2.ª ensenansa que comensáren diumenge passat. Mos va sèbre greu qu'altres feynes de més compromís mos llevássea es gust qu'hauriam disfrutat, en atenció à lo bé que va aná sa funció, segons contan altres companeros qu'hey foren.

Los donám les gracies per tan honrosa distinció.

*
**

Sa Confraria de Sant Bernat, que pareix qu'enguañy vòl tirá sa casa pe sa finestra, com diuen es castellans, ó vòl posá s'òlla gran dins sa petita, com deym per aquí, mos va convidá amb una entrada p'es ball que va fé diumenge passat. No hey poguerem aná, però contan que va está tan animat y qu'aquella célebre y coneguda romeria vá essè una de ses millós que s'han vistes.

Axí mos agrada.

*
**

Hem lletgit amb molt de gust sa *Memòria ó folleto sobre el Protòxid d'azoe*, publicat p'el dentista Don Guillem C. Tinker, y sobre s'empleo d'aquesta sustancia com un bon dormissò, perqu'es qui tenga mal de queixal no sofreixca en treurerley, sa causa des séu doló; y veym que lo que se propòsa es séu autor está ben demostrat. Trobám per lo mateix qu'aquesta sustancia mereix ocupá un puesto dins s'estudi de tot dentista, ja qu'amb tant bon ecsit l'está empleant l'anomenat señor.

*
**

El señó Governadó ha publicat un bando sobre sanitat qu'está de lo més ben dictat y mereix sa nòstra aprobació.

Quant hem lletgit s'article setè mos hem alegrat de lo més perque cada vegada que passavam pe s'estació des Pònt d'Inca amb so *tren*, mos investia aquella pudó repugnant d'una partida d'assolls qu'han fét pròp de sa Farinera habitats per xexanta ó setanta pòrchs posant greix à té qui té. Aquests assolls no están à un kilómetro y mitx d'aquella població de recreo ni tant sòls à cent cinquanta metros, y si lo dictat no ha d'essè lletra mòrta los haurán de llevá dins quinze dies. Heu feym à sèbre à n'es Batle de Marratxí qu'es es responsable devant s'autoritat qu'ha donades aquestes bones ordres.

En igual cás están es famés de Sant Llatse y de devòra Can Vèta y d'altres parts que ni à mitx kilómetro están, quant han d'está à dos al manco d'enfòra de Ciutat, segons lo manat.

Per aquest camí ferèm vía. Axí mos agrada.

*
**

Encara que L'IGNORANCIA no tenga massa empeno, axí mateix desitja en gran manera es perdó ó s'*indulto* d'aquest pòbre homo qu'está sentenciat à mòrt. Suplicám per lo mateix à n'els nostros lectors que no perdonin mèdi, ni deixin de tocá tots els registres necessaris per evitá el que s'haja de privá de la vida à un germá nostro encara que criminal. Será una alegria per nòltros y per tota Mallorca.

*
**

A Mallorca se veuen còses molt rares: dins un any s'en han vistes dues, que no es fácil se pujan veure à moltes parts. Una la va veure pòca gent. Fa uns quants mesos à n'es Teatro-Circo-Balear, se va representá y cantá, diguemhó axí, s'òpera *Hernani*: y des primé acte envant se suprimí tota sa part de *tenor*. ¡Ydò, tornau per un'altre!

Diumenge passat à sa Plassa de Toros, se doná una corrida, del qual espectacle no dirèm res... perqu'heu pòren dí es nòu ó deù mil espectadors qu'hey eran.

Son estades dues còses molt notables que pòren aná de brasset. Nòltros tenguerem sa bona sòrt de veurerlès totes dues: y la veritat, hey riguerem de gust.
¡Planetes de fortuna poderhó veure!

*
**

Sa vila d'Esporlas que conta dos mil y pico d'habitants está dividida en dues porcions qu'están situades à bastanta distancia una de s'altre, encare que casi unides ses cases de ses dues. Ydò bé; allá no més tenen un *buzon* de correus y succeheix qu'un que visca à sa part de vila que no hey ha es *buzon* ha de pegá una bona caminada si vòl tirarhí una

carta dedins. D'axò se queixan y amb molta rahó aquells vecins y desitjarían del señó Administradó de Correus, que tant-se mòstra dispòst à cumplí es desitjos des públich, los posás un altre *buzon* ó al manco, ja que no més en tenen un los ho deixás tení un any perhom à ses dues parts de vila y axí en havè d'enviá cap carta se repartirían ses caminades.

DOCTORÍES D'UN PAGÈS;

QUE COM PRÒU HAURÁ XARRAT
FEYS COM SI NO HAGUÉS DIT RES.

~~~~~

Si jò fós còsa molt gròssa
Faria una lley ben rara,
Perque à lo molt que s'usa ara
Li obriria aviat sa fòssa.

Me diriau: no sou vos
Com ets hòmos d'avuy día;
Y jò sense escoltarlós
Sa méua vía faria.

Lo qu'es dret, dret quedaria,
Però si estás rès tombat
En que'm véssen escorxat
Se cèrt qu'heu adressaria.

À tots ets hòmos de bé
Que no més vòlen lo séu,
Y amb sa fè des carboné
No van de téu ni de méu.

A n'aquests perque tothòm
Los conegués y d'enfòra,
Los donaria perhòm
Mitja pesseta cada hòra.

Però si hey hagués qualcú
Que «som d'aquests,» me digués
Bastaria, ben segú,
Que perqu'heu diu no'l cregués.

No voldria es consentís
Qu'hey hagués tant de *vedat*,
Perqu'es menjan es conís
La tercera part des blat.

Tampòch no comportaria
Qu'es cans p'es mitx des carré
Trecassen tot lo sant día,
Donant à sa gent quefé.

Ni qu'es carros correguessen
Perillant matá qualcú;
Ni qu'es Municipals féssen
Molta planta y pòch comú;

Ni que quant ben adormit
Un hòmo ja fart está,
Confiant dins es séu lilit
No obrí ets uys fins l'ondemá.

Amb vèu que no's de canaris
Li fessen rompre es dols sò,
Un esbart de perdularis
Que no fan may rès de bò.

Ni.... però val més callá
Per sa llengo qualcú es pèrd,

Y si volgués acabá
Predicaría en desèrt.

Y are que ja aquest pagès
Fins qu' ha volgut ha xarrat
Pensauvós que no ha dit rès.

Axò vaitx trobá, ignorants lectors,
s'altre diassa per dins uns papés véys.
De totes maneres, còm qu' aquest pagès
tenga una mica de rahó; si vos agrada
bé, si no vos agrada paciència; ja vos
agradará un' altre còsa.

MESTRE JUAN ESCRIVIU.

COVERBOS.

Axò eran tres homos qu' anaren á
n' es servici del Rey, y quant compliren
es servici un à s' altre se deya:

—Que tontos som estats. En coranta
mesos d' havè servit al Rey no hem
après es castellá.

Amb axò salta un d' ells y digué:

—Mirau: ¿sabeu que podrèm fé? Allá
veitx dos señós que l' parlan: jò hey
aniré y aprendré una paraula y llavón-
ses hey anireu vòltros.

Ets altres dos hey vengueren à bé.

Hey aná es primé y encara no havia
arribat, sentí qu' un d' aquells dos señós
deya «*nosotros*». Saltant y botant s' en
torná à n' es séus dos companys y los
diu:

—Lo qu' es jò ja el sé conversá.

Hey aná es segon y sentí «*por el di-
nero.*»

Es derré hey aná també y torná sentí
«*eso es la razon.*»

Tots tres, més contents qu' un pasco,
amb sa llecència s' en-tornavan à la vila,
y quant n' eran pròp trobaren un homo
mòrt. Tots tres s' hi aturaren à veure l'
y al entretant que l' miravan la Justicia
hey comparagué, y los va dí:

—¿*Quien ha muerto este hombre?*

Totduna salta es primé riguent y diu:

—*Nosotros.*

Y la Justicia torna preguntá:

—¿*Por qué?*

Y torná à dí es segon:

—*Por el dinero.*

Y la Justicia enfadada diu:

—*A presidio os llevamos.*

Y es derré d' aquells tres soldats salta
y diu:

—*Eso es la razon.*

Ara considerau vòltros, lectors, còm
degué aná sa bulla d' havè après es cas-
tellá.

*
**

Un condemnat à mòrt deya à n' es
Botxí que li passava sa còrda p' es còll:

—Homo, vés alerta; no estreguis
tant; ¿no veus que m' aufegarás?

*
**

Una jove es día que se casá estava
molt pensativa, y un amich li preguntá
sa causa que la feya está tan concirosa.

—No tench altre pensament sinó cer-
cá es qui s' ha de casá amb jò quant se
muyra es méu homo.

ANYORANÇA.

Anyora sa llar tranquila
Lo viatger lluny de sa pátria;
També lo soldat anyora
Trescant per aspres montanyes
La terreta que l' vé naixer,
La familia qu' ha somniada
Cent vegades d' adormit
Demunt qualque pedra ò marge.
Tothòm millor temps espera
Qui s' anyora consòl haja.
¡Ay! qui sabés un remey
Per curá es mal d' anyoransa!

MESTRE JUAN ESCRIVIU.

CARTA NOTABLE.

Palma 29 de Mayo de 1844.

Mi mas esti mado y guerido y nunca olvidado
amante. guiciera gue estas cuatro mal Formadas
letras teencontrasen des Frutando delamas con-
Pleta salut gue lamía no esbuena Porgue desde
el dia de tu Partida sea Poderado demi una mala
incolía gue nomede ja dormir ni comer ni beber
mi consuelo es sus Piraz de sir jay dueño demi-
corazon cuan di Ferente acido delo gue me Pe-
saba gue mis Penas gaseabian acabado yaora veo
gue van aumentando! jay mi amor! gue Plaser
tengo al de sir esa es Precion a mante di choso
Porgue tienes ladicha de ser amado de una inFe-
lis gue seabandonado en una siega Pasion yo no
Puedo es Plicarte como lo siento en mi alma no
antonio no sabras ja mas el esceso con gue te a
doro ha Por gue un corazon como el mio no ten-
dra un lenguaje Pro Pio Para es Plicarse Pues
somsus es Presiones muy sencillas en conParacion
de lo gue tu me insPiras: no tedan a entender
mis o jos mucho mas consuelo mio ya Puedes
ver silienes algun remedio Parami Par gue coese
dolor es inPosible el vivir Per dona dueño mio
si no soi mas largo Por gue no Puedo aguantar
el dolor de cabeza Por el Pratan delcoreyo reci-
biras tres Panes Por gue no an cabido mas den-
tro la Panera y tambien recibiras Galletitas ya
vas y muchas es Presiones de mi madre y de mi
ermano y detus ermanos y de la margarita y de
su es Paso y de su madre y de su Padre y de to
dos tus amigos muchos besos y de mi recibí el-
corazon a Fligido.

TARGETES DE VISITA

à n' es quinze minuts y à n' es prèus siguents:

100 targetes blanques ó colós... 6 rs.

100 targetes endolades... 10 rs.

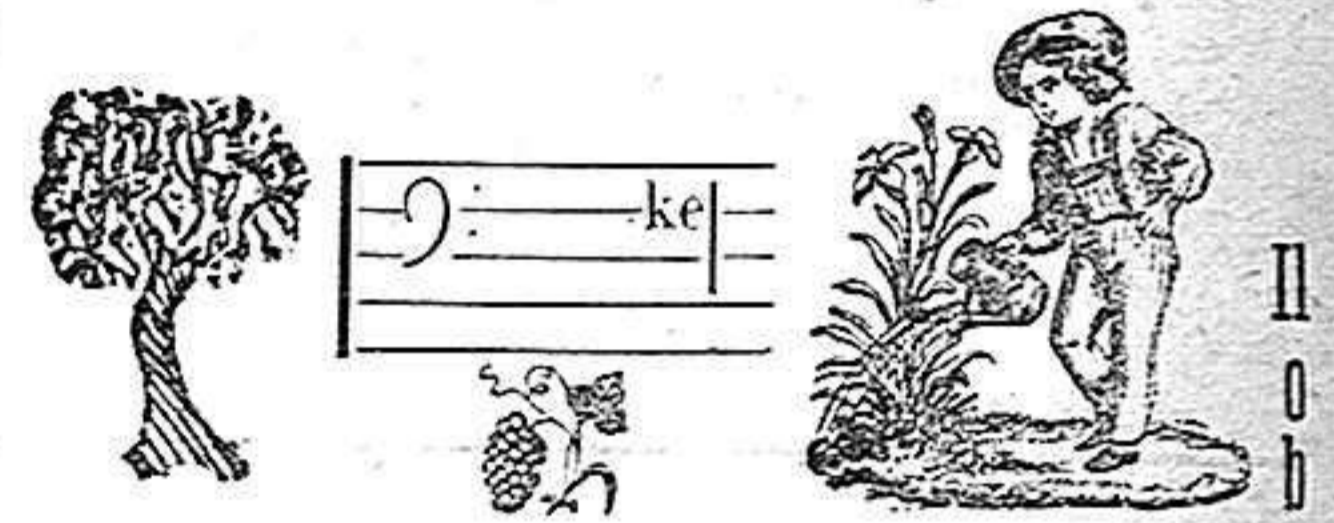
HEREUS DE DON GABRIEL RÓTGER,
CADENA, 41.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—S. Ròch, S. Ròch, que sa pèste
may mos tòch.
SEMBLANSES.—1. En qu' hey ha mètlos.
2. En qu' espassa sa caló.
3. En que dú anells.
4. En qu' hey ha Serras.
XARADA.....—Co-to-rra.
PREGUNTES...—1. Es dorat.—2. Es rèbol.—3. Es
miradó.—4. Es fasòl.—5. Es sol-
dat.—6. Es lás.—7. Es silló.
CAVILACIÓ.....—Torres.
FUGA.....—En aquest mon mesquí quant no
tenim pa no tenim vi.
ENDEVINAYA.—Es Cap-blanch.

GEROGLIFICH.

***

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es tòros à ses cartes?
2. ¿Y ses cartes à una funció de tòros?
3. ¿Y ets hòmos de bé à ses tarònges?
4. ¿Y es globos de S. Bernat à ses fibres de Palma?

XARADA.

Primera es arbre boscá
D' hont s' en trèu medicament;
Segona amb gran sentiment
La cantá un italiá;
Es tot en un mòble está
Que l' empra molta de gent.

MESTRE GRINOS.

PREGUNTES.

1. ¿Qu' es lo qu' es cent vegades més couent
qu' un pèbre de cirereta?
2. ¿Quin any es es més llarch des sigle?
3. ¿Quin es es temps més perdut y que més
aprofitan ses atlòtes joves?

UN ATREUIT.

CAVILACIÓ.

CREMAN PA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE CONSONANTS.

o .ey .a .i..ó .o.. .n' e. .ni .o .o. .e..í

ENDEVINAYA.

Amb tothòm tract. Ningú 'm vòl;
Pich y no som picadó,
Bot y no som botadó.
Ses dònes son mon consòl
Mes no me ténen amó.

(Ses solucions dissapte qui té si som vius.)

25 AGOST DE 1883.

Estampa d' En Pere J. Gelabert.